

Anton Molnar et le pouvoir de l'image

L'image selon Anton Molnar

Un artiste du trompe-l'oeil à la galerie Becker

Le Hongrois Anton Molnar n'est pas pour nous un inconnu. L'année dernière au Cercle Munster, une première occasion nous était donnée d'admirer cette profonde science picturale et cette rare intuition des puissances de l'image.

Préparée de longue main, l'actuelle exposition profite en outre d'un espace plus vaste. Une véritable synthèse a été ainsi rendue possible: la vie intérieure d'un artiste de haut niveau se livre dans la quasi-totalité de son architecture.

Celle-ci repose sur deux piliers majeurs: l'hyperréalisme à l'américaine et le pastiche d'art ancien, patines à l'appui. Le fronton qui unit ces piliers est une pratique du trompe-l'oeil détournée de façon très particulière de sa fonction originelle.

Pour un artiste du XVIIe siècle hollandais, Ghijsbrecht par exemple, il s'agissait de penser l'espace pictural comme un prolongement de l'espace réel. Ici, la notion même de réel se dissout et se perd. La représentation d'une représentation d'une réalité est l'objet d'une représentation minutieusement réaliste... que l'on soupçonne vite

d'être en fait une construction de l'imaginaire mimant le réel, comme dans le roman... Un roman à caractère autobiographique pourtant, donc se référant à un réel passé dont il ne subsiste que des souvenirs et des vestiges...

Tout se complique! Les frontières séparant le réel et le virtuel, le vécu et l'imaginé, le temps et l'espace mollissent, deviennent floues. Certaines thèses de la philosophie idéaliste reviennent alors à l'esprit. Celle de Berkeley par exemple: les organes des sens ne nous donnent à connaître au fond que nos propres perceptions, ces dernières constituent la seule réalité des objets perçus... Existe-t-il vraiment un réel, une objectivité? Rien ne le prouve de manière indiscutable...

Que la vérité soit matérialiste ou idéaliste... ou encore «astrale», vibratoire, cette chose merveilleuse et inquiétante que l'on appelle l'image conserve tout son pouvoir. Là-dessus repose la foi des artistes!

Pierre Kremer

Galerie Becker, 74, avenue de la Faïencerie à Luxembourg-Limpertsberg. Jusqu'au 27 février.

A fenti cikk fordítása:

LUXEMBOURGER WORT, 1993. február 6. oldal

Pierre KREMER:

A kép Anton Molnár szerint

A szemfényvesztés művésze a Becker galériában

A magyar Anton Molnár nem ismeretlen számunkra. Tavaly a Cercle Munster-ben már megcsodálhattuk, milyen magas fokon áll festői tudománya és micsoda ritka intuícióval érzi a képek hatását.

E régóta készülő kiállítás nagyobb térben jött létre. Valóságos szintézis valósulhatott így meg: egy nagy művész belső világa szinte teljes egészében megmutatja szerkezetét, melynek két alappillére egyrészt a amerikai típusú hiperrealizmus, másrészt a régi művészetek stílusának patinásított követése. E két pillért összetartó homlokzatkész pedig a szemfényvesztő, "olyan, mintha" ábrázolásnak egy az eredeti funkciójától egyéni módon eltérő változata.

Egy XVII. századi művész, például Ghijsbrecht számára a képi tér a valós tér folytatását jelentette. Anton Molnárnál a realitás fogalma feloldódik, elvész. Egy részletekig menően valóság-hű ábrázolásnak egy valóság ábrázolásának az ábrázolása a tárgya... mely, gyorsan rájövünk, valójában egy a valóságot mímelő képzeletbeli szülemény, mint egy regények... Ugyanakkor önéletrajzi ihletésű e regény, vagyis egy elmúlt valóságra utal vissza, melyből már csak emlékek és romok maradtak fenn...

Minden egyre bonyolultabbá válik. A virtuálist és a reálist, a megéltet és az elképzeltet, az időt és a teret elválasztó határok egymásba folynak, elmosódnak. Az idealista filozófia egyes tételei jutnak ekkor eszünkbe. Például Berkeley-é: érzékszerveinkkel csak a saját érzeteinket ismerhetjük meg valójában, amelyek az érzékelt tárgyak egyetlen valóságai is egyben... Létezik-e tényleg egy realitás, egy objektivitás? Semmi nem bizonyítja vitathatatlanul...

Függetlenül attól, hogy az igazság materialista vagy idealista ... esetleg asztrális vagy rezgésből álló - e csodálatos és nyugtalanító dolog, melyet képnek hívunk, megőrzi hatalmát. És ezen alapul a művészek hite.